

Странджевъ погледна отчето, иослъ дѣдо Добри: значи истина бѣше, че хората сѫ се поизплашили.

— Е, какъ си обяснявашъ ти това? — запита Странджевъ Драгоя, но все още му бѣше на смѣхъ.

— Така, г-нъ Странджевъ: ние не трѣбва да се мѣсимъ въ разправията съ Брайковъ; ще извадимъ очи, намѣсто да изпишемъ вѣжди. Азъ мислихъ тхзи заранъ, мислихъ... пѣкъ срѣщнахъ и Пеня Стойновъ съ Бойча Маринкинъ отиваха на работа.

— И тѣ ли бѣгатъ? — зина Странджевъ.

— Бѣгатъ, то се знае.

— Азъ знамъ какво става, — каза срѣдниятъ отъ добревитѣ.

— Какво?

— Ще си приказваме послѣ.

— Я сега ми кажи! — отведе го Странджевъ на страни. Младиятъ селянинъ сѫщо бѣше навѣстилъ Маринкина и знаеше всичко за станалото въ Банковата кръчма снощи.

— Ти сега ще трѣбва да държишъ, — говорѣше нервно скараниятъ селенинъ. — Прѣдишниятъ помощникъ Вѣлчо иска да завѣрти селото, а като че ли сѫ се полѣгали по него „Стойновъ Пеню съ Маринкина.

— Какъ тѣй, защо ще се полѣжатъ? — не можеше да разбере Странджевъ.

— Да рѣчешъ че ни играятъ, — не е, — говорѣше селенинътъ. — И тѣмъ не имъ е по сърдце помощникътъ Вѣлчо. Тою сдумали се, да не е утрѣ, както я глашимъ ние, ами да е по Брайковото: ще свѣкатъ селенитѣ въ недѣля, ще прѣгледатъ общинските смѣтки и ще кажатъ: „не щемъ вече ние да сме на лице, — нека селото си избере други хора“.

Странджевъ се памрѣщи, помисли и отсѣче:

— Утрѣ ще е! Макаръ и съ 50 души, ще обявишъ общината за бламирана. Толкосъ!

— Така трѣбва! На това да държишъ! Азъ приказвахъ отзаранъ и съ батя: той трѣгна ужъ по работа, токо . . .

— Какво?

— Учителю бе, не можемъ живѣ ние въ това село вече ако и за напрѣдъ въ общината имать прѣсть Брайковитѣ! Тя стана вече каквато стана. Бате ще навѣсти и днесъ хората врѣдъ по кѣра, рече и ти да не разхлабишъ работата. . . Яко да дѣржимъ!

Странджевъ възликува въ душата си. Тойбѣше младъ и суетенъ. За него не важеше, какво кара Добревитѣ, да бѫдатъ такива: тѣ вършеха неговата работа, ще рѣче, бѣха негови; да живѣятъ!

А и Драгой, по свой редъ, искаше да земе Странджева на страни. Той го покани у дома си: баща му лежалъ пакъ отъ